

A watercolor illustration depicting a family of five flying over a vast blue ocean. The family consists of a father, a mother, and three children. They are all smiling and looking forward. The father is at the back, holding the mother and children. The mother is in the middle, holding two children. The children are in the front, looking down at the water. They are flying on a large, light-colored, winged creature that resembles a giant bird or a flying carpet. The ocean is a deep blue with some darker blue patches. In the distance, there are some dark, rocky islands or mountains. The sky is a light blue with some white clouds. The overall style is soft and painterly, typical of watercolor art.

KIRJOITTANUT
AINO LAPPALAINEN

KUVITTANUT
MAIJA LASSILA

MIRJAMIN ~ LENTÄVÄ MATTO

ntamo

☞ MIRJAMIN LENTÄVÄ MATTO ☞

© AINO LAPPALAINEN & MAIJA LASSILA

ISBN 978-952-215-732-4

ULKOASU & TAITTO KIIRA KESKI-HAKUNI

VALMISTAJA BOD - BOOKS ON DEMAND, NORDERSTEDT, SAKSA

2018

NTAMO

WWW.NTAMO.NET

KIITOKSET TAITEEN EDISTÄMISKESKUS

KIRJOITTANUT
AINO LAPPALAINEN

MIRJAMIN ~
LENTÄVÄ MATTO

KUVITTANUT
MAIJA LASSILA



ntamo

Helsinki 2018



ENSIMMÄINEN LUKU

Oli sateinen päivä. Tuntui siltä, että pisarat tulivat paksusta pilviverhosta vaakasuoraan. Mirjam seisoj ruskean kerrostalon pihalla kasvavan vaah-
teran alla ja soitti parhaalle ystävälleen Jannille.

Puhelin tuuttasi pitkään. Sitten Janni vastasi ja Mirjam alkoi vähän hymyillä.

- Ehtisitkö sä tänään? Mirjam kysyi.
- Mun pitää kysyä äidiltä, Janni vastasi.

Mirjam kuuli askelia puhelimen toisesta päästä ja odotti. Hetken päästä Janni palasi ääneen.

- En mä ehdi. Me mennään mummilie.
- Ai... No, ei sitten.

Mirjam odotti hetken, sanoisiko toinen vielä jotakin. Janni ei sanonut.

- Heippa sitten, Mirjam jatkoi.
- Heippa.

Mirjam katsoi vesipisaroista kostunutta kännykän näyttöä. Syksyn vaahtera ei enää antanut kunnon sateensuojaa. Puhelin pitäisi viedä sisälle kuivumaan, ennen kuin se menisi rikki, Mirjam ajatteli ja kiirehti pihalta rappuun.

Kotona Mirjam haistoi vanhan, hapantuneen maidon. Hän käveli keittiöön ja katsoi lattialle lojumaan jäänyttä paperikassia. Siihen oli koottu pahvinkeräykseen meneviä jätteitä. Mirjamista koko keittiö näytti erilaisten tavarakasojen ja epämääräisten roskien valtaamalta. Hän päätti siivota jälleen kerran.

Mirjam aloitti vaatteista. Hän nosti niitä lattialta yhden kerrallaan ja arvioi niitä katsellen ja haistellen. Likaiset hän keräsi yhteen kasaan ja vei pyykkikoriin. Puhtaat hän viikkasi ja laittoi vaatekaappiin.

Sitten Mirjam meni siivouskomerolle ja haki imurin. Hän imuroi olohuoneen ja eteisen lattian, mutta muita huoneita hän ei enää jaksanut siivota. Lopuksi Mirjam keitti itselleen ison kaakaon.



Juomaa hörppiessään Mirjam katseli kodin huonekasveja. Niiden lehtien kärjet olivat käpristyneet kuiviksi ja ruskeiksi. Mirjam jätti kaa-kaon hetkeksi pöydälle ja etsi tiskialtaan alakaapista kastelukannun. Hän täytti sen vedellä ja kasteli jokaisen ruukun mullan. Mirjamin mielestä kuolleet lehdet vähensivät kasvien elinvoimaa. Hän otti sakset ja leikkasi ne pois. Atsaleaan ei jäänyt paljon lehtiä jäljelle. Mirjam katseli sitä ja toivoi äidinkin ymmärtävän, että kasvien oli saatava vettä ja ravintoa.

Hän joi mukinsa tyhjäksi ja oli tyytyväinen kotiin syntyneeseen järjestykseen. Kun Mirjam täytti vielä tiskikoneen likaisilla astioilla, hän oli varma siitä, että oli tehnyt tarpeeksi. Nyt hän voisi keskittyä hetkeksi ihan omiin juttuihinsa.

Mirjam meni omaan huoneeseensa, jonka hän jakoi kolme vuotta nuoremman veljensä Tomin kanssa tasan puoliksi keskeltä lattiaa. Jos toinen heistä ylitti lattian keskellä kulkevan, liidulla piirretyn rajan ilman lupaa, siitä sai kertoa äidille. Viime kuukausina he tosin olivat joutuneet selvittämään kiistansa keskenään.

Mirjam istui työpöydän ääreen ja otti läpsykirjan esiin. Hän avasi kirjan kohdasta, joka oli jäänyt koulussa kesken ja alkoi lukea itsekseen.

”Metsän pieniä eläimiä ovat näätä ja lumikko...” Mirjam luki. ”Niitä ovat myös rusakko, kettu ja mäyrä.”

Mirjam katseli oppikirjan aukeaman piirroksuvia. Hän liikutti sormeja eläinten ääriviivojen päällä ja opetteli muistamaan niiden ulko-muotoja ja värejä. Ketun turkki oli oranssi ja sillä oli valkoinen hännänpää. Rusakon väri oli harmaanruskea ja mäyrä taas näytti Mirjamista vähän pieneltä villisialta.

Ympäristötieto oli Mirjamin lempiaine. Usein hän teki monen-laisia havaintoja kaikesta siitä, mitä näki luonnossa. Hän pani merkille säänvaihteluja, kivimuodostelmia ja erikoisia kasveja ja kuunteli erilaisten

lintujen ääniä. Mirjamista luonnon tarkkailu tuntui tärkeältä. Sen isä oli jo pienestä pitäen hänelle opettanut.

Kun Mirjam oli tehnyt läksyt, hän katsoi kelloa. Se oli seitsemän, eivätkä äiti ja Tomi olleet vieläkään tulleet kotiin. Mirjam alkoi olla hieman huolestunut, mutta vielä hän ei halunnut soittaa äidille.

Mirjam muisti äidin lupauksen. Kun veli ja äiti menivät kerran viikossa kahdestaan siihen yhteen paikkaan, hän sai vallata kodin itselleen. Se paikka oli nimeltään perhetukikeskus ja äiti oli alkanut käydä siellä Tomin kanssa joitakin kuukausia aikaisemmin. Mirjam oli sanonut ensin, että hän ei halunnut tulla mukaan. Kotona yksin oleminen oli alkuun tuntunut hienolta, mutta mitä useammin Mirjam oli jäänyt yksin kotiin, eikä Janni ollut päässyt hänen seurakseen, sitä enemmän hän oli alkanut kaivata toisten seuraa.

Mirjam huokaisi, painoi läksykirjan kiinni ja käveli eteiseen. Hänen katseensa pysähtyi eteisen lattialla olevaan räsymattoon. Se oli kulunut ja osin jo risa, mutta sen hienot sävyt olivat edelleen tallella.

Mirjam meni loikoilemaan sen päälle. Hän oikaisi käsivartensa suoriksi vartalon viereen ja katseli ylhäällä katossa roikkuvaa muovista lamppua. Valo häikäisi, ja Mirjamin täytyi sulkea silmät. Hän kuunteli hetken kerrostalon ääniä, jotka kuuluivat etäisinä toisista asunnoista. Jostain kantautui kovaäänistä mutta iloista juttelua, toisaalla harjoiteltiin viulunsoittoa. Mikään äänistä ei erityisemmin häirinnyt Mirjamia. Hän piti silmiä kiinni ja muisteli mennyttä kevättä.

Mirjam oli vierailut huvipuistossa äidin, isän ja Tomin kanssa. Hän oli mennyt karuselliin, joka oli ollut täynnä koristeellisia eläimiä. Niiden vieressä oli ollut erivärisiä lamppuja, jotka olivat luoneet pyöri-vään taikapiiriin mystisen tunnelman. Karusellin keskeltä oli kuulunut haitarimusiikkia. Mirjam oli valinnut valkoisen hevosen.

Karusellin vieressä oli ollut aikuisten laite nimeltä Lentävä matto. Valkoisen hevosensa selästä Mirjam oli katsellut sen nousua ainakin kymmenen metrin korkeuteen ja huimaa pudotusta taas takaisin kohti maata. Kaikki sen kyytiin menneet olivat huutaneet suoraa huutoa. Mirjam arveli, että osa oli kiljunut jännityksestä ja ilosta, osa pelosta ja kauhusta.

Eteisen lattialla maatessaan Mirjam vaipui puolittain uneen. Hän siirtyi ajatuksissaan takaisin huvipuistoon. Unessa Lentävä matto pyörähti ympäri ja irtosi kiinnikkeistään. Mutta se ei rojahtanutkaan maahan vaan pysytteli korkealla ilmassa. Ihmiset sen kyydissä jatkoivat huutamistaan, nyt vain silkasta ihmetyksestä. Lentävä matto leijui ilmassa aivan nimensä mukaisesti. Ihme se oli! Vain yksi riemastuneen oloinen nainen tointui kylliksi ottaakseen valokuvia ilmamatkalta.

Lentävä matto otti vauhtia. Liitäen se kiersi maailmanpyörän kolme kertaa ympäri ja suhahti sitten pois huvipuistosta.

Matto jatkoi matkaansa yli kesäisen Helsingin. Sen kyydistä saattoi nähdä korkeana kohoavan Stadionintornin, Suurkirkon ja Senaaintorin, Kauppatorin ja Uspenskin katedraalin. Kaupungin yltä Lentävä matto jatkoi matkaansa saaristoon. Kuinka upeilta kallioiset niemet ja lahdet näyttivätään ylhäältä katsottuina! Matkustajat olivat haltioissaan. He eivät enää tienneet, mitä ajatella tai sanoa, mutta pelkoa he eivät tunteneet. He vain istuivat kyydissä ja nauttivat kaikesta.

Lentävä matto suuntasi avomerelle. Se ei kuitenkaan ollut tuttu Itämeri, vaan ääretön, ihmeellinen valtameri. Siinä saattoi nähdä delfiinien parvia ja suuria valaita, jotka nousivat pintaan hengittämään. Matto laskeutui niin lähelle meren pintaa, että suolaiset pärskeet roiskuivat kyytiläisten kasvoille. He saattoivat kuulla delfiinien juttelevan keskenään.



MIRJAM KÄY KOULUA JA PYÖRITTÄÄ KODIN ARKEA.
HÄN HUOLEHTII MYÖS PIKKUVELJESTÄ, KUN ÄITI EI JAKSA.
KOKO PERHE KAIPAA ONNETTOMUUDESSA KUOLLUTTA ISÄÄ.

ERÄÄNÄ PÄIVÄNÄ MIRJAM SAA AJATUKSEN. HÄN AIKOO
VALMISTAA LENTÄVÄN MATON! VEISIKÖ SE ISÄN LUO?
KUTOMOSTA TULEE MIRJAMILLE LUOVUUDEN PAIKKA.
VÄRIT ALKAVAT ELÄÄ JA KANTAA.

”MIRJAM EI OLLUT PITKÄÄN AIKAAN
TUNTENUT SELLAISTA KEVEYTTÄ.”

TEOS KERTOO LAPSEN SURUSTA JA ILON LÖYTÄMISESTÄ
UUDELLEEN.

MIRJAMIN LENTÄVÄ MATTO ON ELOKUVAKÄSIKIRJOITTAJA
AINO LAPPALAISEN ESIKOISKIRJA.

KIRJAN AKVARELLIKUVITUKSET ON TEHNYT KUVATAITEILIJ
MAIJA LASSILA.



ISBN 978-952-215-732-4